

Folyóirat katolikus férfiak számára ~ A Credo férfiegylet hivatalos lapja

Megjelenik minden hó 2-ik és 4-ik vasárnapja előtt ~ Előfizetési ár egy évre 4 P ~ Egyes szám ára 22 fillér

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XIV., Szent Domonkos-utca 3.

Szerkeszti: P. BŐLE KORNÉL O. P.

XV. ÉVF. 9. SZÁM. — 1937. MÁJ. 9.

Az Antikrisztus árnyai és Krisztus napja

Irta: Schütz Antal

A történelem Szent Ágoston hatalmas elgondolása szerint Isten országának és e világ országának harca. Az ellentét állandó; de időnként feszülései apokaliptikus arányú lángokat vetnek. Mi egy ilyen világégés árnyékkúpjába kerültünk.

Fiatalkorunkban megmosolyogtuk Lagerlöföt, mikor a marxizmus terjedését az antikrisztus csodájának minősítette. Most rémülten kell látnunk, mint vonul felénk kelet felől egy szláv-tatár had, melyhez képest Dzsingisz-kán és Hulagu hordái emberséges expedíciók. Sok mindent megért már a történelem; de ilyent még nem látott: egy óriási ország sátáni fanatizmussal úgy rendezkedik be, hogy területén ki sem kelhet többé az evangélium vetése; arra gyűjti mérhetetlen erőit, hogy ezt a krisztustipró nihilizmusát tűzzel-vassal ráterrorizálja az emberiségre; és (erre még analógiája sincs a történelemnek) az egész világot behálózó szervezettségével fölvonul mint beszobozni, azzal a szörnyű programmal, hogy az Istenben való hitet gyökeresen kiirtja a szívekből. A szláv szellem, a valaha oly jámbor orosz lélek így elképesztő elszántsággal megcsinálta a maga krisztustagadását, sőt beállt az antikrisztus élharcosának. Követi a román szellem, az Egyház legidősebb leányának szülője, szentek és vértanúk dajkája: Mexikó, Spanyolország, ma már Franciaország — aki

hallja értse meg! És mai németországi irányával beáll harmadik vazallusnak a germán; itt a vér mitoszának fanatikussai folytatnak harcot a szellem és az élet vallása ellen.

Nem lehet mondani, hogy az antikrisztusnak és hűbéreseinek ez a félelmes föl sorakozása föl nem riasztja a régi Európát. De ezek a társadalmi egyesülések és politikai mozgalmak, gazdasági és irodalmi akaródzások és nemzetközi nekifohászkodások szégyenletes tehetetlenségben és meddőségben vergődnek. Vajjon miért? Mert mind rászolgál arra a verdiktre, melyet az Üdvözítő megfordított szava fejez ki: A test kész, de a lélek gyalorl. Külsőségeket markolásznak, gazdasági, politikai, itt-ott szociális veszedelmeket akarnak megállapítani és megállítani; de nem akarják megállítani, hogy itt lélekre, életre, üdvösségre megy a mérkőzés. Rávetődnek az európai emberre az antikrisztus árnyai és azok nem hűsítő, nem is csupán rémítő, hanem pusztító, pokol-érelő árnyak.

Teljes határozottsággal meg kell látni, hogy itt soha nem tapasztalt arányokban lélekrontás és lélekölés folyik. Az európai szellem nagy hitehagyása, mely megindult a 15. század végén és megteremtette a vallásújítást, a racionalista filozófiát, az abszolút államot, a fölvilágosodást, a szabad gazdasági versenyt és a marxista munkásmozgalmat, a 19. századi

krisztus-, majd istentagadó tudományt, eleinte csak az atyai házat otthagyo tékozló fiúnak mutatkozott. Most kitűnik, hogy halálos komolysággal végiggondolja nagy aposztaziájának gondolatát: Mindenestül ezen a földön akar berendezkedni! Az éggel egyideig nem törődött, most letagadja és kiagitálja hitét az emberek lelkéből. A földi mennyország, Isten nélkül, lélek nélkül, áldozat és áhitat nélkül: útja az új gazdasági megszervezkedés, istene a gép, poézise és valláspótléka a primitív életstílus, elkölőse a tömegigények kielégítése. Ha ezekből a programokból és kezdésekből születik meg az új világ, — legyünk ezzel tisztában, — annak nem lesz Krisztusa és evangéliuma, nem lesz komoly istentisztelete és emberszeretete, ott nem lesz hitvesi hűség és gyermeki kegyelet, nem lesz igazságszolgálat és szépségkultusz, nem lesz egyéni szabadság és lelkiismeret; ott az egyest marcangoló problémák és vergődések számára csak a Judásfizető farizeizmus vállvonogatása lesz: Magad lássad!

A lélek építi magának a testét. Az antikrisztusi lélek krisztusellenes társadalmat, államot, kultúrát épít. És akiknek hivatása nekifeszíteni mellüket ennek a vészes árnak, azoknak Szent Pállal rá kell eszmélniök arra, hogy «nem a test és vér ellen kell nekünk tusakodni, hanem ennek a sötétségnek világkormányzó ellen, a gonoszságnak szellemei ellen» (Ef. 6). A győzelem reményével csak az indul, akinek ezzel az ellenséggel arányos a fegyverkezése, haditudása, elszántsága. Lélek ellen lelket, elvvel szemben elvet, szellemmel szemben szellemet, antikrisztussal szemben Krisztust! «Öltések föl az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon!»

Ezt a harcot Jézus Krisztus maga már megvívta: «Most van az ítélet, most ennek a világnak fejedelme kivettetik». S ennek a döntő és mindenkorra útmutató harcnak fegyverei és harci művészete: engedelmesség mindhalálig és pedig a kereszthalál, Istenben meggyökerezett szeretet, tűrés, áldozat. Ez ennek az új harcnak új törvénye: Itt az győz, aki győzi tűréssel, áldozattal, meaculpával (a világ nem jutott volna idáig, ha a keresztények megtették volna keresztény köteleességüket), istenfélő, világölő, pokolfékező szeretettel. Az antikrisztus rémes árnyait nem a gazdasági föllendülés, nem a politikai meg társadalmi szervezkedés űzi tova, hanem csakis ez a krisztusi lélek.

És ez a lélek belesűrűsödött és belefolytonosodott az Eucharishtiába. Krisztus az Oltáriszentségben, itt és most és mindenkor közöttünk, — ez a mi erőnk és reményünk. De ez egyúttal a mi mesterünk és fegyverünk az antikrisztus elleni világmentő és világépítő munkánkban. Ne gondoljuk, hogy az Eucharisztia csak az örökélet kenyere és a halhatatlanságra szóló orvosság. Nem! Hanem miként

az egyéni hívő áhitat számára manna az, mely teljes minden gyönyörűséggel, úgy a közösség számára orvosság minden bajra: az egyetlen és igazi panácea.

Ez a világ beteg; beteg mint Izajás mondja, a feje búbjától a lába hegyéig.

Baja, legfájóbb baja az éhessége. A néhány millió jóllakott mellett ott van az ezernyi millió éhező, akiknek szederjes ajkán orkánna duzzad a régi kiáltás: kenyeret és szórakozást! Vezessétek az Oltáriszentséghez. Készítsétek ott térdre, — egyelőre csak a jóllakottakat és ott a kenyér nagy szentsége előtt értessétek meg velük a programot és parancsot: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! Akiknek van félténialójuk, elvárják tőlünk, hogy a fenyegető tömegeket fékezzük meg és figyelmeztessük: Nem csak kenyérrel él az ember. Ott a tulajdon testét és vért táplálékul adó Krisztus színe előtt talán megértik, hogy eddig még senki sem találta meg a nyitját, mikép lehetne kenyér nélkül élni; és talán beleég ezeknek a tervezőknek, szervezőknek, racionálóknak lelkébe az a megsejtés, hogy a katasztrofális nagy gazdasági válságból nincs más menekvés, mint az Oltáriszentség gazdasági programja: mindennapi kenyerünket add meg nekünk, testünknek, lelkünknek ma. Minden egyéb csak azután jöhet!

Baja a széthúzás és széthullás. Főlkínált orvossága az együvé-terelés, sőt együvé-terrorizálás, a szociális termelés nevében, a vér nevében, az impériumos politikai hatalom nevében. És a vége? A csorda-ember az egyik oldalon, a lelkeknek növekvő elidegenedése egymástól a másikon. Vezessétek őket oda az Oltáriszentséghez! Belőle majd kinő az a közösség, amely nem nyeli el az egyest és nem is kívülről erőszakolt összetákolás, hanem titokzatosan belenő Krisztusba, az élet ősforrásába. «Egy test vagyunk sokan, mindnyájan, akik egy kenyérben részesülünk.» És «gyűlölheti-e valaki a tulajdon testét?»

Baja az örömtelenség, a sívárság, a gép kerekéi közé került életütem. Főlagaskodik a lefojtott és halálra ítélt ember és primitív-ségeken kapkod; kezd kultúra-megvető életstílt formálni, hisz a vér mitoszában, természetimádásra és izom-kultuszra készül. Vezessétek az Eucharishtiához! Ott megnyílik előtte a vérnek igazi misztériuma, a szent áldozatban életté és szellemmé vált test és vér, a kenyérben és borban megszentelt és Krisztusba átlenyegült, áhitattá vált természet...

Baja a bizonytalanság, a hontalanság, a politikai összevisszaság, a gazdasági nyomás, a háború és fölfordulás rémei. Vezessétek az Eucharishtiához! Ott meghallják és megélik: Mit féltek, kicsinyhitűek; íme, én veletek vagyok a világ végezetéig. Itt megszűnik az örökös szepegés, itt bizássá válik az örökös aggodalom és termékeny céltudatossággá válik az ideges kapkodás.

Baja és minden egyéb bajának gyökere, hogy mindenestül belerögzött ebbe a világba. Ha a másvilágot nem tagadja is, nincs vele közvetlen kapcsolata; tettei, áldozatai, felelősségei híjával vannak annak a pattogó lendületnek, melyet csak az örök halmok fuvalata biztosít; életstíljá ennek a világnak a látóhatárára szorítkozik és innen a bizonytalanság és örömtelenség, a szorongás és lelkiasztma. Vezessétek oda az Oltáriszentséghez! Ámulva látja majd, mint nyílik meg minden szentmisében a menny és hogyan lép be onnan abból a másvilágból ebbe a világba, forgatagába és történelmébe a másvilág fedelme; és lassan rásejt, hogy ott van az a láthatatlan középponti Nap, melyről csillagászok álmodnak, melynek titkos sugarai éltetik ezt a világot és fogyhatatlan ereje irányítja pályáját...

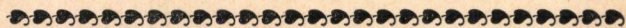
Igen, igen, itt van közöttünk és velünk az a varázshatalom, amely föl tudja tartóztatni és tovaűzi az antikrisztus világpusztító árnyait. Mikor kalóz szaracénok ostrom alá vették Assisiben a klarisszák kolostorát és már-már elfoglalták, Szent Klára kemény böjt és mélységes imádság után fogta a szentséget és lányai kíséretében elébement a falakon már föl-fölkapaszkodó zsványoknak; és azok meghököltek és elvonultak. Van teljes értékű biztosításunk, hogy ez az Erő most is verhetetlen. «Bízzatok, én meggyőztem a világot.» Ez a diadalmas erő azonban misztériumba rejtőzött. Az Eucharisztiaiban Krisztus hallgat és vár. Őt megszólaltatni, rejtett hatalmát nyilvánvalóvá tenni, a napi föladatak számára folyósítani: ez a hívők dolga. Az eucharisztia Krisztus világépítő, történelemirányító erő; de hívő, áldozatos, elszánt emberszíven keresztül.

Az eucharisztikus világkongresszusok arra való, hogy az Oltáriszentség misztériumában meghúzódó Krisztus erejét kinyilvánítsák és sorompóba állítsák. De ahhoz kellenek szívek; kellenek sokan, akikben a Krisztus újra testet ölt és vérré válik; kellenek lelkek, melyeken kigyullad az ő rejtett szentségi tüze.

Az apokaliptikus gyertyatartót a Szentséges Atya kegye ezúttal idehelyezte a magyar térekre. Vigyázzunk, hogy el ne mozdítsa innen a feddés anygala! Ha méltóknak találtattunk arra, hogy egyszer (ki tudja, lesz-e még valaha?) itt, magyar földön dobogjon a világ szíve, Krisztus szíve, és innen áradjon világgá éltető szent vére, akkor nekünk merészet és nagyot kell gondolnunk és rá kell tennünk életünket. Kis hazánk még inkább, mint a régi szép nagy Magyarország, elsősorban búza- és bortermő ország. Nem világos beszéd ez? Most meg az a megtiszteltetés ér bennünket, hogy egyszer vendéglátó gazdája leszünk az egész világ eucharisztia-imádóinak. Nem lehet-nénk mi most és azután az a nép, mely nemzeti ambícióját abban látja, hogy az ő felséges

búzáját és borát szállítja a nagy királynak, Jézus Krisztusnak asztalára?! Ezt így értem: Szabad nekünk eucharisztias nemzetté válnunk, mely nem mond le régi nemes férfi-erényeiről és mégis azt vallja Jozsuével: Mások ám imádjának bálványokat, «én és az én házam azonban az egy igaz Istennek fogunk szolgálni» (Józs. 42).

Szentévet kezdünk. Kezdjük ezt a nagygyakorlatot az eucharisztias Krisztus szolgálatára, és legyünk arról meggyőződve, hogy ellenkező látszatok dacára a hívő, krisztusimádó, az Eucharisztia következetes grál-szolgálatát teljesítő nemzeteké a jövő. «N. U.»

Védekezzünk a vörös rém ellen!

Aki kint az életben emberek között forog, sűrűn hallja a félrevezetett emberek szájából azt a kijelentést, hogy a magyar katolikusok miért fogadnak el hittételi dolgokban is a római pápától utasításokat? Mi köze a Szent Atyának ahhoz?

Nekem nem célom most azzal foglalkozni, hogy kimutassam, hogy az 1000 éves mult alatt mi mindent köszönhet a magyar nemzet a mindenkori római pápáknak. Csak két nagy eseményre akarok rövidesen rámutatni.

Az 1936. évben ünnepelte szegény széttépett, darabokra hasogatott nemzetünk Buda visszafoglalásának a 250 éves évfordulóját és ezzel az ünnepel kapcsolatban rólunk beszélt az egész keresztény világ és most, hogy a római pápa Őszentségének jósága, megértő szeretete és kegyessége az 1938. évi Eucharisztikus Kongresszust nekünk, rokontalan, Európa szívében egyedül álló magyar nemzetnek adta, most két évig újból rólunk fog beszélni az egész világ.

Megismerik történelmünket, harcainkat, küzdelmeinket és európai hivatásunkat olyanok is, akik eddig azt sem tudták talán, hogy van Hungaria, hogy van Magyarország?

Hogy ez a Kongresszus milyen anyagi és erkölcsi hasznot jelent számunkra letiportságunkban, csonkaságunkban, azt ma még áttekinteni sem lehet kellőképpen. És ezt bíboros hercegprímásunk agilitásán kívül elsősorban és legfőképpen a pápa Őszentségének köszönhetjük. 250 évvel ezelőtt, amikor a török rabigát nyögtük, Budavára visszafoglalása előtt, még annyi barátunk sem volt, senki sem törődött velünk.

A világháború még máig sincs befejezve, ha nem is szólnak a fegyverek, de folyik tovább a harc, küzdelem másfelé. Ebben a harcban most mi szenvedünk a legjobban, mert az örült békediktátumok még a levegőt is elzárták előlünk.

És ebben a szemünk előtt lefolyó élethalál-

harcban, ahol magunkra hagyva, kirabolva egyedül vagyunk, a római pápa jósága odaállít minket az egész világ elé. Minket tett meg elsőnek. Minket, a leigázottakat, a szenvedőket, a kétségbeesetteket, a sír szélén állókat. Olyan kitüntetés ez, amit meg kell hálálni azzal, hogy ez az Eucharisztikus Kongresszus lelkiekben és minden egyéb vonatkozásokban kielégítse mindazokat, akik majd idejönnek közbénk. Majdnem olyan most is a helyzetünk, mint 250 évvel ezelőtt.

Csonkaországunk, széttépett, darabokra hasogatott nemzetünk és velünk együtt az egész keresztény világ az elmúlt hónapokban Budavára visszafoglalásának 250 éves évfordulóját ünnepelte. Az egész keresztény világ pár napig újra rólunk beszélt, minket csodált. Újból a kis Magyarország állt a világ központjában, mint 250 évvel ezelőtt, pedig de más világ volt akkor, mint ma és ma milyen másféleképpen gondolkodnak, mint akkor.

Országunk akkor is darabokra volt tépve. A mohamedánok végső elnyeléssel fenyegettek egész Európát. Különben Európa nagy része már az övék volt és hatalmukban, erejükben, összetartásukban bízva el akarták foglalni a még hátralévő Európát. A harc akkor arra ment, hogy ki legyen az úr Európában? A török-e, avagy a kereszténység? Erre ment a nagy játék és a világ akkori urai nem láttak a szemüktől és bedugták füleiket a török rab-sága alatt sorvadó ezrek és ezrek jajszava elől. Franciaország belpolitikai harcok színtere volt és a francia uralkodó nagy hatalmát nem a török elleni küzdelembe vetette bele, hanem arra használta azt, hogyan tudna mentül jobban keresztény uralkodótársának ártani. A mai német birodalom területén élő népek rövidlátásukban nem vették észre, hogy Magyarország után ők vannak földrajzilag is legközelebb és majd ők következnek. Anglia már akkor is azon spekulált, hogy hogyan alapozza meg legjobban világhatalmát? De a török világhatalma nem fájt neki. Hollandiának fontosabb volt a kereskedelmi rebach, haszon, mint a keresztény kultúra, keresztény világ védelme. A lengyel király nem a török ellen keres szövetséget, hanem a török által szorongatott osztrák császárt, magyar királyt hajlandó megfojtani.

És ebben a nagy viszályban, zűrzavarban, ebben a borzasztó nagy veszedelemben, amikor a lelki vakság, önzés végpusztulással fenyegette a civilizált világot, a veszély nagyságát, komolyságát, a tátongó és mindent elnyeléssel fenyegető veszedelmet csak egy ember látta meg a maga borzalmas meztelenségében: XI. Ince pápa. Az ő látnoki és prófétai szeme belelátott a kavargó örvénybe és belefog a lehetetlennek látszó megoldás felgombolyításához.

Európa akkori urai között olyan volt a szakadék, hogy annak áthidalásába senki belefogni nem mert, mert félt, hogy a szembenálló ellenfelek magukkal rántják a szakadékba.

És XI. Ince belefogott. Buonvisi bíboros, a pápa követe országról országra járt, valójában a véres kardot hordozta körül. A pápa és követe tárgyalt, agitált, közvetített, ellentéteket simított, békített. XI. Ince és az őt megértő követe életük egész energiáját adták ebbe a nehéz, fontos munkába, és ami lehetetlennek, kivihetetlennek látszott, bekövetkezett, mert Európa urai a pápa óriási agitálására végre mégis csak meglátták a mindenkinél nagyobb ellenséget, a török veszedelmet.

Európa urai végre meghallgatták a pápa szózatát, felismerték a közös és egyetlen veszélyt, kezet adtak egymásnak, összefogtak és kiűzték a törököt Magyarországból és ezzel örökre megtörték hatalmát. Európa urai megértették végre a pápa szavát, mert ha közelebbről vizsgáljuk meg őket, kitűnik, hogy közülük a legtöbb a Szűzanya lovagjai, kongre-

AZ IDEI CREDO- NAGYGYÜLÉS

SZOLNOKON

LESZ JÚNIUS 5-ÉN ÉS 6-ÁN.

**Jelentkezzünk
minél többen!**

*Indulás június 5-én délután külön vonattal
Budapestről!*

ganisták voltak, amint kongreganista volt Fiáth is, aki először tűzte ki a máriás lobogót a vár fokára.

Istenem! Milyen más világ volt az, mint most? Ma is harc van a kereszténység és a modern pogányság között! Ebben a nagy harcban hatalmas tömegek megvakulva, elvadulva elvesztették lelkük épségét. Bármennyire is undorodunk a válság szótól, ma a katolikus lelkek, a katolikus világ válsága szomorú valóság! De mennyire szomorú valóság?! amikor látjuk, hogy az égő Spanyolországban légbepörpített kolostorok, templomok romjai, üszkei meredeznek az ég felé, amikor az utcák tele vannak szórva elevenen elégetett papok és apácák fekete csontjaival!

Ennek az általam említett lelki válságnak a következményei borzalmasak, elképzelhetetlenek. Európa mai urai épügy nem látják a veszedelmet, amely Európát ma a vörös rémen keresztül fenyegeti, mint XI. Ince idejében végre felismerték a török veszedelmet, de komolyan nem tesznek ellene semmit. Minden állam mindennel inkább törődik, csak azzal nem, hogy megmentse a lelkeket! Pedig ma sokkal súlyosabb a helyzet, mint 250 évvel ezelőtt volt. Akkor csak a népek urai álltak egymással szemben, ma azonban a lelketlen, önző agitátorok, álapostolok által felizgatott

és félrevezetett népek fenekednek egymás ellen irtó gyűlölködéssel. Az örületes békediktátumok, a népeknek győzőkre és legyőzöttekre való durva, gonosz szétosztása, a győzők zsákmányuk elvesztése feletti félelme ma is áthidalhatatlannak látszó szakadékot emeltek Európa népei között. És ebben a szembenálló feneketlen gyűlöletben és irigykedésben Európa urai és népei nem akarják meglátni, hogy a vörös rém sokkal, de sokkal nagyobb és borzalmasabb veszedelem, mint akkor a török volt.

Érdekes, hogy Franciaország áll ma is Európa népei megbékülésének útjában. Németországnak ma a faji kérdés istenítése fontosabb, mint minden más közös emberi. Anglia legfőbb gondja ma is világhatalmának megtartása, továbbá az üzleti haszon és előlötti elvakultságában üzleteket köt az ördög megtestesítőjével, a szovjettel. A körülöttünk, Magyarország körül élő népekben rablással szerzett területeink elvesztése felett olyan erős a félelem, hogy teljesen elvesztették az eszüket, és bennünk, Isten igazságosságában és az emberi jogok igazságában bízó magyarokban látják legfőbb és legnagyobb ellenségeiket, pedig Európa mai közös ellensége komolyan veszedelmesebb és rémesebb, mint akár a tatár, akár a török volt. Ma nem arról van szó, hogy a török legyen úrrá Európa fölött vagy a kereszténység, de arról, hogy Krisztus uralkodjék a világon, vagy Lucifer? És erről a borzalmas ellenségről minden nemzet tud, de Európa urai éppen úgy nem törődnek vele, mint 250 évvel ezelőtt a törökkel nem akartak törődni.

Ma is csak egy hatalom törődik komolyan és igazán a 250 évvel ezelőtti közös ellenségnél is sokkal, de sokkal súlyosabb veszedelemmel, a minden szépet, jót, nemeset, értéket végpusztulással fenyegető vörös rémmel. (XIII. Leó pápa már 44 évvel ezelőtt meglátta a vaspörölyt, amely darabokra készül zúzni elkésredésében és magárahagyatottságában mindent, ami értékes, és azért adta ki a Rerum Novarum kezdetű enciklikáját, hogy a világ lássa be, hová vezet a munkáskérdés elfajulása, ha nem ismerik fel kellő időben a gép áldozatában, a munkásban is az embert és nem állnak melléje. Európa népei és urai nem hallgattak rá. Pedig XIII. Leó pápa nagyon bölcsen előre, prófétai lélekkel látta a veszedelmet, amely a féktelen osztálygyűlölet szításából, a társadalmi osztályok torzsalkodásából, a kapitalizmus féktelen, lelketlen tobzódásából az egész művelt világra, de különösen Európára zúdult. Az ő prófétai lelke előre meglátta a világháborút előidéző okokat, a világháborúból származó minden szenvedést, nyomorúságot, és szavával az egész világ népeihez szólt akkor, amikor még annyi bajt, könnyet, szenvedést el lehetett volna kerülni, de nem hallgattak rá.)

XI. Piusz pápa aztán 40 év után újból a

világ szemei elé állította a veszedelmet és a Quadragesimo Anno enciklikában újra megjelölte az utat, amelyen a pusztulást el lehet kerülni. Eddig ő is hiába beszélt, aminek valószínűleg az is az oka, hogy ma hiába keresünk a meglévő fejedelmek udvaraiban kongregánistákat vagy krédistákat. Pedig vannak ám mindenfelé, de ki hallgat ma rájuk, a kis emberekre. Vajjon miért nem hallgatnak ma Európa népei a pápára, a krédistákra és más, vallásos, hitűkhöz, Istenükhöz, nemzetükhöz, hazájukhoz ragaszkodó emberekre? Azért, mert ezek között sincs meg a komoly, céltudatos összefogás, összetartás és az ezekben rejlő erőhatalom, amit különben képviselnének. Azért diadalmaszkodik a gonosz felettünk, mert a katolikus ma gyar férfiak is nagyon sok esetben kényelmek és ebben kényelmükben azzal hitegetik magukat, hogy a veszély egyáltalában nem olyan nagy, mint amilyennek XI. Piusznak legutóbbi szózata is festette.

Pedig a ki a tényeket tagadja, örült; aki a tények értelmét nem fogja fel, korlátolt, és aki azokat megéri ugyan, de jelentőségükkel nem törődik, az komolytalan, léha ember — állapítja meg egyik cikkében Varga László jézustársasági atya. «A mi keresztény és úgynevezett polgári társadalmunk ugyan jól látja a közelgő vörös világforradalom lehetőségeit, borzalmait, de azért igazán semmit sem tesz ellene. Várja mint el nem kerülhető végzetét.» A legborzasztóbb a dologban az, hogy mi is gyűlésekkel, múltarmával áztatjuk a lelkiismeretünket és azt gondoljuk, hogy ezzel elvégeztünk mindent. Azt gondoljuk, ha a gyűléseken szónokaink igaz szavain lelkesedünk, ha tapsolunk nekik, attól már megszűnik a bolsevista veszedelem. Azt gondoljuk, hogy elég, ha jajgatunk, ha sópánkodunk egy kicsit, de nem teszünk semmit, a baj magától elmúlik. Pedig ma nem Budát kell visszafoglalni, hanem a lelkeket kell kiszabadítani, kiráncigálni, visszahozni az antikrisztus karmaiból, mert különben összeomlik a fejünk felett minden. Ég a ház a fejünk felett és mi nem csáklával és veder vizekkel oltjuk azt, de nagyon sokszor olajat öntünk a tűzre. Pedig az egész kereszténységnek még soha nem volt olyan elszánt, eldurvultságában elvakult ellensége, mint a vörös rém.

Mi nem akarunk tanulni sem Mexikó, sem Spanyolország példáján, pedig ezek a példák irtóztatóak és borzalmasok. Ki hiszi el ma nekem, hogy 30 évvel ezelőtt Pampelóna, Valencia, Palma, Olifuela, Logróno, Burgos, Bilbao, Zaragossa, Madrid asszonyai, Pampelóna, S. Sebastian, Bilbaó, Barcelona férfiai ötvenhetvenezres tömegekben tüntettek az akkori spanyol istentelen kormány rendelkezései ellen és akkor ezek az elszánt keresztény tömegek megbuktatták az egyházellenes kormányt és megbuktatták az istentelen törvényeket is. Ennek az elszánt és akkori győzelmes sereg-

nek az utódait ma halomra lövik, lemészárolják, papjait és apácáit nérói kegyetlenség-gel végzik ki a katolikus Spanyolország fővárosában és nagy városaiban. 30 esztendő elég arra, hogy egy keresztény ország hithű lakossága otthonát, vagyonát, életét veszítse a saját országában, ha nem öntudatos, ha nem néz nyitott szemmel és ha a maga érdekeinek védelmére nem szövetkezik elszánt akarattal és nem tart össze. Isten mentsen minket Spanyolország szerencsétlen sorsától, Oroszország végzetétől, de Isten még nem ment meg minket, ha mi magunk is mindent meg nem teszünk a magunk védelmére és megmentésére.

Ma nem Budát és nem Nyugatot kell megvédenünk a keletről jövő végveszedelem ellen, hanem egész kultúránkat, minden lelki, szellemi értéket, hazánkat, nemzetünket, magát az embert, gyermekeinket és unokáinkat.

Testvérek, ebben a harcban csak rózsafüzérrel és csak imádsággal győzni nem lehet, ide egész férfiak kellene. Nemcsak a templomban kell hirdetni Isten igéjét és a keresztény igazságokat, de jönni, megmenteni a magyar férfilekeket, a magyar munkás lelkeket a templomon kívül is, hogy aztán mindenki annál buzgóbb templomlátogató legyen. Beállni a sorba, amelyben a nagy elődök megmutatták az utat: XI. Ince, XIII. Leó, Ketteler, Kolping, Gruscha, Gisswein, XI. Piusz és a többiek. Egész emberekre, olyan férfiakra van szükség, akik nem hátra néznek, de előre, mindig csak előre. Olyan krédistákra van szükség, akik mindenütt ott vannak, ahol hazánkat védeni, ahol Isten ugarát szántani kell és akik fáradhatatlan magvetői Isten igazságainak és igéjének.

Testvérek, Krédisták! Elöttünk minden jóra, szépre és nemesre felhasználható ember-tömegek a halál, a lelkihalál felé menetelnek, és nincs, aki megállítsa őket, aki megmutassa nekik az életet. Az életet keresik és a halálba mennek. Az életet keresik és az élet Krisztus. Mit kíván tőlünk az életnek ura? Segítsünk Neki: a vakokat látókká, a süketeket hallókká, a tisztátalant tisztává, a jellemtelent jellemessé, az önzőt önzetlenné tenni. Krédisták, nem elég szorgalmasan eljárni a gyűlésekre. Feltétlenül szükséges ez is, de ma, amikor a vörös rém a szemünk előtt a legaljasabb esz-közökkel lerombol minden szépet és jót, a gyűléseken való megjelenés magában nem elég. A sátánt tisztán máriaénekekkel legyőzni nem lehet. Ágyú ellen ágyú kell! Programm ellen programm! Bolsevista fanatizmus ellen meg-ingathatatlan krisztushit! Kenyérigérgetés helyett valódi munkaalkalom és kenyérnyújtás és nemcsak üres kenetes szavak.

Kutassuk ki és keressük fel az ál-keresztény, ál-hazafias cégér alatt, vagy a közömbösség cégére alatt meghúzódó vörös fészkeket és romboljuk le azokat. Nem aludni, nem álmodni, de merni és tenni kell!

Az idei katolikus nagygyűlést használjuk fel arra, hogy a katolikusok ezrei odaálljanak majd a kormányzat elé és követeljék meg-ingathatatlan erővel és ne nyugodjanak addig, amíg célt nem érnek, hogy a kormányzat minden vörös fészket tűzzel-vassal pusztítson el, míg nem késő. Nem szabad visszariadni az operációtól sem, mert ha ők kerülnek felülre, mert ha ők kerülnek ki győztesen — amitől minket az irgalmas Isten megvédjen — ők nem fognak visszariadni semmitől és nem lesznek irgalmasok, mint ahogy nem irgalmasok Spanyolországban sem. Ahol a szép szó, a meggyőzés nem használ, ott jöjjön az operálókés, még akkor is, ha fáj.

Nekünk, hívő, keresztény magyaroknak, olyan gazdasági rendszernek a sürgős kiépítését kell követelnünk az állam élén állóktól és nekünk ebben minden erőnkkel segítenünk is kell, amely a Rerum Novarum és Quadragesimo Anno alapelvein épül fel, amely le-tőri a munkauzsorát, a munkás kihasználását, amelyben minden dolgozni szerető és akarat ember megtalálja a maga és családja boldogulását. Az igazi, a valódi krisztusi felebaráti szeretet azt parancsolja: mindenkit élni hagyni, módot és alkalmat keresni és találni, hogy minden toszteséges ember, minden jóra való, igyekvő, becsületes család boldoguljon, emberhez méltó életet élhessen és a gyermek jövőjét biztosítani tudja. Ez testvérek nem politika, de ez maga az élet. Az élet kiált nagy erővel s nekünk, hívő keresztény férfiaknak kell beállanunk a harc közepébe, a harc élére.

Ebben a harcban persze nem kényelmes katolikusokra van szüksége ennek a szegény országnak, hanem hazájukért, hitükért elszánt, bátorlelkű harcosokra. Ezeknek legfőbb fegyverük legyen az öntudat és bátorság. Igen, bátornak kell lennünk mindenütt és mindig. Merni kell, testvéreim! Tenni hitünkért, nemzetünkért, gyermekeinkért. Merni, akkor fog-nak tőlünk félni. Akkor leszünk igazi krédisták, igazi krisztuskatonák, ha merünk jók lenni a gonoszok között is, ha meg merjük vallani hitünket a hitetlenek és gúnyolódók között, ha lesz bennünk elég bátorság vissza-vágni a sértésekre, ha lesz bennünk elég bátorság támadni ott, ahol arra szükség van, ha tiszták merünk lenni a mocskosok között, ha lelki szépségeinkkel világítunk a sötétségben, ha merünk só lenni a romlottságban, ha élni merünk a lelki halálba menők között is és életet merünk védeni a sátán hadseregében is. A krédista legyen kovász a keresztény magyar társadalomban és legyen ott mindenütt, ahol érdekeinket meg kell védeni, ahol erőt kell fejleszteni és kimutatni.

Legyünk kovász a katolikus intelligens férfiak között is. Szégyenletes és szomorú, hogy azok, kiknek tanultságuk, képzettségük következtében legfőbb kötelességük lenne a hitvédelmi munkánkban résztvenni, tüntetően távol-

tartják magukat legtöbbször megmozdulásaink-tól. Adjuk értésükre, hogy az ő nemtörődöm-ségük is okozója volt az 1918—19-i összeomlá-sunknak. Értessük meg velük, hogy itt a he-lyük a krédóban is, hogy az egyszerűbb lel-keket ők alakítsák, neveljék, védjék és erő-sítsék. Adjuk értésükre, hogy nemcsak az a kötelességük: ünnepélyes alkalmakkor az első helyeket követelni, de legyenek elsők a mun-kában is.

Milyen szép volt az elmúlt hónapban a min-dig borús magyar ég. Az olimpiai győzelmek idején egy volt, egységes volt az egész magyar nemzet és egységes volt a pártokra szakado-zott csonka ország is. Úgy-e, milyen szép volt ez? Hogy lelkesedett minden magyar, hogy örült mindenki a magyar sikereknek, hát miért nem lehetünk mi, keresztény magyarok min-dig egységesek, egyet akarók: hazánk, nem-zetünk, egyházunk, gyermekeink boldogulása érdekében harcos, tántoríthatatlan krisztus-katonák, apostolok? Igen, apostolok legyünk és amikor minden gondolatunkkal, legfőkép-pen pedig tetteinkkel igazoljuk be keresztény magyarságunkat, akkor egyúttal hangos szó-val hirdessük is, hogy a közös veszedelem el-len a hívőknek össze kell fogniok. A hitközöm-bösöknek és hitetleneknek hirdessük és győ-zük meg őket, hogy nincs más út, nincs más kivezető ösvény, mint az, hogy az egész ke-resztény magyar társadalom térjen vissza a kereszthez, mert a szomorú valóság az, hogy dacára a technika minden csodájának, dacára a repülőgépek és rádió korszakának, dacára a kereskedelem és földművelés nagyszerű fejlő-désének, a modern világ és ész minden vív-mányának, az emberiség mégis visszafelé ha-nyatlik, ha nem a Krisztus útját járja. Hiába verik büszkén a mellüket a vörös népvézérek, hiába kiáltják bele a világba síppal, dobbal, trombitával, tele torokkal, hogy ők előbbre viszik az emberiséget, előre a szebb, a jobb, a boldogabb jövő felé, nem igaz. A tényállás ugyanis az, hogy amíg ma a régi faggyúgyer-tyák helyett mindenfelé felgyújtogatják a káp-rázatos fényű villanylámpákat, ugyanakkor el-oltogatják a fejekben a hit világosságát, ami-dőn telefonon vagy rádióan egymással cseveg-nek az emberek és a híreket percek alatt a világ egyik végéből a másikba röpitik át, ugyanakkor siketekké teszik az embereket az evangélium örök igazságainak a meghallgatá-sára, hogy amidőn büszkén repülnek vasma-darak szárnyain a magasban, ugyanakkor lenn mélyen úsznak az erkölcsstelenség pocsolyájá-ban, hogy amidőn magas palotákat, felhőkar-colókat emelnek az ég felé, ugyanakkor a föl-dön döngetik a kicsiny fakereszteket, pusztít-ják az erényt, rontják a jellemet, mérgezik a szívet, gúnyolják a hitet, üldözik a vallást, megvetik a tisztaságot, kiröhögik a jámbor-ságot, akkor a szegény félrevezetett népnek a lázítói, izgatói, az istentagadók ténylegesen

nem előbbre viszik az emberiséget, hanem két-ezer évvel hátra, a pogányságba vezetik vissza azt, abba a lelki sötétségbe és tévelygésbe, abba a zsarnoki és rabszolgavilágba, abba a kegyetlenségbe és erkölcsi romlottságba, amely-ből 2000 év előtt a kereszt és a rajta függő Üdvözítőnek a tanítása szabadította és emelte ki az emberiséget.

Vissza tehát a kereszthez. Vissza Krisztus-hoz, aki kétezer éves uralmával bebizonyította, hogy csak a kereszténység képes meglágyítani a gazdagok és hatalmasok szívét, csak a kereszténység képes megvigasztalni a szegé-nyeket, özvegyeket, árvákat, elhagyatottakat és siránkozókat. Csak a kereszténység és ennek igazságossága nyújt kezet az üldözötteknek, az elnyomottaknak és a gyengének.

A hitetleneknek, a vörös rém híveinek még-sem kell ez a kereszténység, gúnyt űznek be-lőle, szolgálából, intézményeiből, és erre izgat-ják a jámbor, hiszékeny népet is. Új meg-váltót ajánlanak. Vajjon tudnak-e neki job-bat, jóságosabbat, erősebbet, irgalmasabbat adni? Ugyan kicsoda az? Hol az az új meg-váltó? Melyik híres orvos, hadvezér, diplomata vagy szociológus az? Kit ajánlanak ők nekünk, a világnak Krisztus helyett? Tudjátok kit? Nem sejtitek? Hát Barabást, még egyszer Ba-rabást, a latort. Halljátok, emberek? Hallod-e, Ég és Föld? Barabást! De hát mit csodál-kozunk ezen? Miért e megbotránkozás? Hiszen egyszer egy felizgatott, félrevezetett, becsapott tömeg már Barabást választotta Krisztus he-lyett. Választaniok kellett az Isten és az em-ber között, a jóság és a gyilkos, az Ártatlan és a becsstelen között, a Legtisztább és az er-kölcstelen között és mégis azt ordította, éljen Barabás, Krisztus haljon meg...

Spanyolországban ma is ezt kiáltják, de ezt kiáltják sokan nálunk is: el Krisztussal, el a keresztény vallással! Ki vele az iskolából, a családból, a műhelyből, ki vele a társadalom-ból, a politikából, a törvényhozásból, ki vele a magán- és nyilvános életből. Ők Krisztust csak a Kálvárián akarják látni, merthogy Krisztus, a kereszténység, a katolikum kiment a divatból. Hallod-e, világ megváltója, Te ki-mentél a divatból? Ha ez igaz, igazuk van a hóhéroknak is, akkor nincs szükség a keresztre sem többé. El vele, valamennyivel! Akkor hordjuk össze az összes apró sírkeresztet, templomaink tornyainak keresztjét, lakásaink minden keresztjét, mind-mind hordjuk össze egy rakásra! Minek? A tűzre valamennyivel! A kereszt nem a megdicsőülés jele többé! Ki-ment a divatból! Egessük el mind! De vár-junk egy percre, testvérek, ne gyujtsuk még alá a máglyát! Ne siessünk! Keressük ki a sok kereszt közül a legnagyobbat, a leg súlyo-sabbat! Minek? Annak, hogy Krisztus újból hajlandó leszállni a keresztre, hogy ezért a csúnya és ocsmány emberiségért még egyszer meghaljon. Nos, hol vagytok hóhérok? Rajta,

feszítsétek meg újból az igazságot! Oh, hóhérok akadnak, minden oldalról üvöltve rohanak, hogy az igazság véreben megfürdessék ocsmány kezeiket. Oh, nézzétek, hányan vannak, akik kéjelegve és a legnagyobb örömmel szegeznék ma is a keresztfára Krisztust és a mi igazságunkat.

Krédisták, harcba, tűzbe, előre! Ne engedjük a hitünket, hazánkat. Úgy-e, mi bátran szembenézünk és szembeszállunk keresztény magyarságunk minden ellenségével, a vörös rémmel is és küzdünk, ha kell a vérünkkel is hitünkért, hazánkért, vallásunkért, nemzetünkért, életünkért és gyermekeinkért.

Nyiltan, elszántan, bátran kiáltunk oda a világnak, mi keresztény világrendet akarunk és fogunk teremteni! Keresztény világrend kiküzdésének harcába beszervezzük az egész keresztény magyarságot. A katolikus családokat, minden keresztény férfit és nőt, iparost, munkást, tisztviselőt és mindenkit, mert mindenkire szükség van, hogy a világ legborzalmasabb ellenségét, a vörös rémet legyőzhessük és visszakergethessük a pokolba, ahonnan kiszabadult.

Testvérek, aszerint cselekedjünk, ahogy mondtam, mert csak úgy van remény arra, hogy újból a mieink lesznek a Bácska, Bánát aranykalászos mezői, Erdély ezüstös bércei és a Magas Tátra örökös hóval borított ormai! Ehhez segítsen minket mielőbb hozzá hazánk patronája imádságával és az ő szentséges, jószágos fia: a mi Üdvözítőnk és Megváltónk. Úgy legyen és ne másként! *Schusztér János.*

Tettleges katolicizmus

A nagy összeomlás előtt a liberális szellem uralkodott a katolikus körökben. A boldogult Prohászka szellemesen náthás katolikusoknak nevezte ezeknek az évtizedeknek magyar katolikusait. A vallási meggyőződést, ha meg is van, minél jobban elrejtteni, minden feltűnést kerülni, a vallást az életben nem kihangsúlyozni: íme ezek voltak ennek a vallásilag színtelen kornak a jelszavai.

A forradalom mintha tisztító tűzben átalakította volna a lelkeket. Hirtelen a második véglet jelentkezett. Jelszó lett a kereszténység. A nemzet az azelőtt lekicsinyelt, néppártiaknak kezébe adta a hatalmat. Az ország közvéleménye a közéletben vallásos irányzatot követelt. Sajnos, nem tudtunk élni a megkapott hatalommal. Belső egyenlenségek, alkalmas és önzetlen szakemberekben való hiány miatt egyre más irány felé tolódott el az érvényesülési lehetőség.

Igy született meg az utóbbi évtized jelen-

ségeként a panaszkodó katolicizmus. Hátterbe szorulunk, sőt vallásunk sokszor akadálnak látszik az előhaladásnál, halljuk lépten-nyomon.

A statisztika csalhatatlan jövődöleése szerint hamarosan az ország lakosainak kétharmada katolikus lesz. Ilyen számarány mellett, ha a katolikusok tényleg háttérbe szorúlnak, annak vagy az a magyarázata, hogy a nemzet életében a kisebbsétekütséget jeleztek, vagy az, hogy hiányzik az összetartás. Kilencszázéves katolikus magyar kultúránk tiltakozik az előbbi feltevés ellen, azonban annál szomorúbb tünet az öntudatos katolikus összetartás hiánya.

Új típusnak a tettleges katolicizmusnak szükségességére mutat rá a szónok s kifejti ennek ismertető jegyeit.

A tettleges katolikus mindenekelőtt vallásos életet él, teljesíti egyháza parancsait. Nincs semmi haszon az olyan katolikus jelszavakat hangoztató közéleti emberből, kinek magánélete rácáfol közéleti jelszavaira.

A tettleges katolikus csak az életszemlélete alapján álló újságokat és folyóiratokat pártol és olvas. Büszkéek lehetünk katolikus sajtónkra. Ma már ostoba állítás az, hogy a katolikus napilap művelt embert nem elégíthet ki.

Katolikus ember katolikus iparost, katolikus kereskedőt támogat. Budapesten pl. hol a lakosság ötödrésze nem keresztény, a házvagyonnak már fele nincs keresztény kézen. Mi ennek az oka? Mert élehetetlenek vagyunk. Hazafias könnyek közt emlegetjük Trianont s a következő percben már a nemkeresztény világhatalomnak adjuk filléreinket.

Máriaremete a székesfehérvári püspök úrnak, Shvoy Lajosnak egyházmegyéje, ki most városról-városra jár Amerikában, hogy ez oldalról is biztosítsa az eucharisztikus kongresszus világsikerét. (Hosszú éljenzés). Székesfehérvár a multban sokszor mutatott példát a tettleges katolicizmusra. Itt született meg az egyházpolitikai küzdelmek idején a katolikus néppárt is.

A mostani székesfehérvári püspök a katolikus tőkekoncentráció és a kisemberek szociális megsegítése jegyében alakította meg a Szent István Segélyezőegyesületet. Ő a fővédnöke, egyik kanonokja, az elnöke a tőkeerős intézménynek. A szónok ajánlja, hogy e tisztán katolikus intézménynél kössenek minél többen szociális életbiztosítást, melynek díjtételei ma legolcsóbbak egész Európában, mert a katolikus egyház szelleméhez híven tisztán altruistikus alapon működik.

Igaz nagyrabecsüléssel:
(Olvashatatlan aláírás.)

A «Credo» havonként kétszer jön! — Siessünk az előfizetések beküldésével! — Egy évre 4 pengő!

*Az egyházi és rendi hatóságok jóváhagyásával kiadja (Szent Domonkosrendi zárda) P. Böle Kornél O. P.
Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.*